

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ο "ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ", πωλείται προς τους ἀπαγορευμένους Ἕλληνας διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ 12ον (4ον)
ΑΘΗΝΑΙ, ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΣΚΤΩΒΡΙΟΥ 1922

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΩΡΓ. Α. ΜΑΝΙΑΤΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 539 (182)
ΤΟ ΦΥΛ. ΛΕΠ. 50. - ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ 11

ΧΡΗΜΟΤΥΡΙΑ ΕΜΜ. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ

Εἰς ἀσκήν τοῦ Ἀγγλ. Θεάτρου, ἡ Μῖς ENID STAMP - TAYLOR

ΚΛΙΣΕ ΕΥΑΓΓ. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπειτα λέγει Μιχαὴλ ὁς Περσίδαφος
ὄν. — Σπυριδίου σου δέχομαι. ἑαυτοῦ δὲ
ἐλπίσιν σου ὁμοῦ συνένοησεν.

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΓΚΑΦΕΣ

ΠΑΛΗΟΣΚΥΛΟ!!

ΣΚΗΝΗ I

Μία γκαρσονιέρα όπως όλες ή γκαρσονιέρες. Αυτός είναι ο μόνος. Περιμένει μία γυναίκα. Είναι όπως όλοι οι άνθρωποι, που σε μία γκαρσονιέρα περιμένουν μία γυναίκα, δηλαδή με πιτζάμα, κτενισμένος, φρεσκοξυρισμένος. Κάθεται παίρνει μία εφημερίδα, την ξαναπετάει, σηκώνεται, περπατάει, σηκώνεται, περπατάει, κατά μάκρος και κατά πλάτος του δωματίου, πηγαίνει στο παράθυρο, όπως όλοι οι άνθρωποι, όπου είναι σε μία γκαρσονιέρα. ναυριάζονται όταν περιμένουν μία γυναίκα. Μονολογεί όπως όλοι οι άνθρωποι.... κ.λ.π.

«Δεν θα έρθει πιά! Νοί θα έρθει! Δεν έχουνε περάσει παρά μόνον τρία τέταρτα απ' την ώρα του ραντεβού. "Αν έρθει τώρα θα είναι ένωρίς. Μήπως της συνέβηκε τίποτα. Πού να είναι άραγε; στο γέρο ή στη μοδίστρα; "Α! αν έβρανε ή γυναίκες τί σκέπτονται οι άνδρες όταν της περιμένουν, θα ήταν exactes... Κτυπούν! Είναι αυτή!

ΣΚΗΝΗ II

Αυτός, Αυτή.

— 'Αγάπη μου! Βγάλε τη τουαλέτα σου.
— Δεν πρόκειται για αυτό! Σου ζητώ συγγνώμην. Σ' αγαπώ! κι' εσύ;
— Δεν πρόκειται γι' αυτό.

— ; ; ;
— Γιατί με κυττάτε έτσι! Αυτό που σου είπα είναι σωστό.

— Μα δεν μου είπατε ακόμη τίποτα.
— Έχασα τη Δουλού.

— Η Δουλού θα ξαναβρεθί!

— 'Ακαρδία! Πρέπει ναμαι ζών για να σάς αγαπώ. Για να έρθω να σάς βρω χωρίς να δώσω υποψίες στο σύζυγό μου, παίρνω μαζί μου και τη Δουλού. Τη χάνω... για σας. Και σεις μου λέτε ότι θα ξαναβρεθί. Φαίνεται ότι δεν αγαπάτε καθόλου τα παιδιά.

(Η συζήτηση εξακολουθεί. Αυτός παρηγορεί την μητέρα, και ο διάλογος αλλάζει τόνο).

— 'Οχι! 'Οχι! Αφού με! τίποτα! τίποτα! προτού βρούμε τη Δουλού! Βάλτε το παλτό σας, και τρέξτε στον αστυνόμο. 'Εγώ θα πάω στα γνωστά μου σπήτσια. Στάσου! Κτυπάνε! Κρούνιτέ με!

— Να έσαι! (ανοίγει τη πόρτα ενός καμινιέ της τουαλέτας. Αυτή εισέρχεται μέσα. Αυτός πηγαίνει στη πόρτα. Την ανοίγει και άμέσως μπαίνει μέσα ένας σκύλος. Είναι ή Δουλού.

ΣΚΗΝΗ III

Αυτός, Αυτή, Δουλού.

Μπά! ή Δουλού!
(Εισερχομένη απ' το διπλανό δωμάτιο). 'Αγαπημένη μου Δουλού! Τώρα αυτός βρίσκεται καιρό.

— 'Οχι! 'Οχι! 'Αφήσατέ με! Πιστεύσατε ότι δεν έχω καιρό να σκεφθώ για σας (χαϊδεύει τη σκυλίτσα). "Α! Δουλού! Δουλού! (προς αυτόν). "Έταξα στον άγιο 'Αντώνιο ένα κερί των 5 δραχμών, αν έβρ σκα τη Δουλού! 'Οχι, 'Οχι, τίποτα, προτού εκπληρώσω την υποσχεσί μου στον άγιο 'Αντώνιο. Πρέπει να ανάψω πρώτα το κερί.

— Και όμως έχετε ανάψει πρώτα έμένα.
— Μπορείτε ναρθίτε μαζί μου στην εκκλησία ένα μικρό περίπατο (τρομάζει). Κτυπάνε στη πόρτα!

— 'Ισως είναι ο άγιος 'Αντώνιος! Πηγαίνετε πάλι να κρυφθίτε! (Αυτή μπαίνει πάλι στο διπλανό δωμάτιο. Η Δουλού την ακολουθεί. Αυτός πηγαίνει στην πόρτα. 'Ο θυρωρός εμφανίζεται).

ΣΚΗΝΗ IV

Αυτός, ο θυρωρός, κατόπιν Αυτή και ή Δουλού.

'Ο θυρωρός. Πού είναι το σκυλί. Λέρωσε όλες της σκάλες, όλα τα χαλιά. Υπενθυμίζω στο κύριο πως τα σκυλιά πρέπει να περνάνε απ' τη σκάλα της υπηρεσίας. "Αν το μάθη τώρα ο διευθυντής! ...

(Η σκηνή εξακολουθεί. 'Οπου στο τέλος αυτός δίνει έμοσιπέντε δραχμές στο θυρωρό).

— "Αλλη φορά όχι σκυλιά εδώ (φεύγει). Αυτός. ("Ανοίγει τη πόρτα του διπλανού δωματίου). Μπορείς να έλθης. "Ήταν ο θυρωρός.

Αυτή. Τι ήθελε.

— Τίποτα! όλα είναι εν τάξει! "Επί τέλους είμαστε ήσυχοι (την αγκαλιάζει).

— (Σοβαρώς) Και ο άγιος 'Αντώνιος;

— Θα καταλάβη, θα του ανάψουμε δυο κεριά αντί ένα

(Η σκηνή εξακολουθεί)

— (Θυμωμένος) "Ατιμη Δουλού! "Αφού με να την κλείσω εκεί μέσα.

— Κτυπάνε!

— Πάλι! μπήκε εκεί μέσα (κρύβονται πάλι ή Δουλού κι' αυτή στο διπλανό δωμάτιο. Αυτός ανοίγει τη πόρτα. "Ένα παιδί του δρόμου εμφανίζεται).

ΣΚΗΝΗ V

Αυτός, το παιδί του δρόμου, κατόπιν Αυτή και ή Δουλού.

Το παιδί του δρόμου— Κύριε! Βρήκα ένα σκυλί ένα παληόσκυλο, που είχε στο λουρί του, την διεύθυνσι μιας κυρίας. Μόλις όμως περνούσα απ' έξω για να το πάω στη κάτοχό του, μου ξέφυγε και μπήκε εδώ μέσα. Δεν μου το δίνετε, σάς παρακαλώ για να το πάω σ' αυτή τη κυρία. "Ισως μου δώσει τίποτα. Δεν μιλάτε; Θα το κρατήσετε; Καλό! καλό! θα πάω να πω στο σύζυγο της κυρίας ότι το σκυλί της είναι εδώ.

(Η σκηνή εξακολουθεί. Κατόπιν δίνει πενήντα δραχμές στο παιδί).

Το παιδί του δρόμου— Ευχαριστώ! αντίο κύριε! (Το παιδί φεύγει. Αυτός ανοίγει τη πόρτα. Αυτή εξέρχεται με τη Δουλού).

— Φαίνεται ότι μάς τιμωρεί ο άγιος 'Αντώνιος.

— Αφού τώρα αυτά. ("Αν ήμουνα καρδιακός, όλες αυτές ή συγκινήσεις (φιλεί). "Αλλά δεν είμαι καρδιακός (φιλεί).

— "Α! ξεχάσαμε να κλείσουμε τη Δουλού στο διπλανό δωμάτιο.

— Παληόσκυλο!

— Κτυπάνε!

(Αυτός ανοίγει. "Εμφανίζεται ο σύζυγος).

Αυτός, ο Σύζυγος αυτής, κατόπιν ή Δουλού κατόπιν Αυτή.

— "Α! αγαπητέ φίλε! Τι εκπληξίς! Σύζυγος— Μου συνέβηκε ένα παράξενο πράγμα. Περνούσα απ' τη γωνία του δρόμου, όταν ξάφνα παρά λίγα να με ρίξει κάτω ένα σκυλί που έτρεχε σαν τρελλό. "Ήταν ή Δουλού.

(Η Δουλού μόλις άκουσε το όνομά της πετάχτηκε έξω).

— "Α! καλό μου σκυλλάκι! Νόμιζα πως είχες χαθεί. (προς αυτόν). Το είδα που μπήκε εδώ μέσα γιαυτό ήρθ' κύριε. Ξέρετε ή γυναίκα μου την αγαπάει πολύ τη Δουλού.

Αυτός. (καθ' εαυτόν) Τό ξέρω.

Σύζυγος— "Αντίο αγαπητέ κύριε, και σάς ευχαριστώ. Σας προσκαλώ στο γεύμα. (ο σύζυγος φεύγει).

Αυτός. (κλείνων τη πόρτα) Ούφ! ιδρώσα!

Αυτή. (βγαίνει από μέσο) Έφυγε;

— Κανένας δεν θα έρθη να μάς ενοχλήση. Μα τι κάνετε;

— Βλέπετε; ετοιμάζομαι να φύγω.

— Αστεϊεύσθε;

— Καθόλου! Μήπως νομίζατε ότι μπορώ ν' αφήσω τη Δουλού μόνη με το σύζυγό μου;

— Σοβαρώς είστε τρελλή.

— Αυτός τ' απεχθάνεται τα ζώα. "Αντίο! αύριο σπήτι μου!

— "Α! Παληόσκυλο τι μου κάνεις!

Ο ΓΡΑΝΙΟΥΧΗΣ

ΤΙ ΕΣΤΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μου είπαν ότι ήμπορε γυναικα ν' αγαπήση έναν μονάχα δια φορά και δίχως ν' άπιστήση είσαι ώσαν να μου έλεγαν πως ήμπορε ν' απάσση τα κέρατά του ο Διάβολος, ή Κόλασι ν' άγιάση

"Οχι! Ποιό! Δεν ήμπορεν ή Ένα με το φαίδι να τα χαλάσουν! πάντοτε έκινη θα προδίδη! και θάβει πάντοτε μοιρό για όλους τα κορμί της, στον Ινα δίνει την καρδιά, στον άλλο το φιλί της.

Μή την πιστεύεις! ψεύδεται! κι' όταν λέγει αλήθεια έχει αυτή πολλές καρδιές μου! τα βαθύτατα στήθια κι' όλας κινυπούν, μα καθέμια άλλως θα κινυήση! Μπορεί αυτή όλον μαζί τον κόσμο ν' αγαπήση! ...

Γυναίκα!! Ξέρεις τί θα πη γυναίκα; Ποιός το ξέρει; "Οποιος ζητεί της άβυσσου το άμετρον γά εϋρη Νία θα εϋρη άβυσσο και άβυσσο αϊώνια....

Τ' αστέρια έχουν μετρημό μα όχι τα... τελένια!

"Όταν μού πουν: βλέπεις αυτόν το δόλιο έρωτευμένο; Θαρρώ πως βλέπω φέρετρο και μνήμα άνοιγμένο.

"Όταν μού δείξουν κάποια γυναικα έρωτευμένη: Βλέπω-θα πω-την προδοσία ήμπερς μου να προ-

Αθήναι Μάριος Παπαδημητρίου [βαλνιή!]

ΑΙΩΝΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΥΟ ΛΕΠΤΑ ΝΑ... ΝΤΥΘΩ

"Ένα δωμάτιο πολυτελέστατο. Αυτή μόνη καθισμένη στο κρεβάτι.

— (Τεντώνεται) Τί νύστα θές μου που είχα (κτυπάει).

Καμαριέρα.— Τί θέλετε κυρία;

— Με ζήτησε κανείς;

— "Οχι!

— Κι' αν με ζητήσουν κοιμάμαι (αίφνης ανοίγει ή πόρτα απότομα και μπαίνει κάποιος).

Αυτή (φωνάζει).— "Α! α! α! (σκεπάζεται με τα σκεπάσματα) ποιός είστε;

— Κάποιος που σάς αγαπώ.

— Αυτή την ώρα δεν δεχομαι άπισκέψεις ούτε σπήτι μου ούτε στην καρδιά μου.

— "Ωστε με διώχνετε;

— "Οχι αλλά δεν σάς δέχομαι.

— Μην είστε τόσο κακιά.

(Αυτή προβάλλει το κεφάλι της για να τον δη).

— "Ωστε επιμένετε να μείνετε.

— Δεν επιμένω. Σεις επιμένετε. "Η μήπως νομίζετε ότι δεν κατάλαβα ότι με τον τρόπο που μου μιλάτε είναι σαν να μου λέτε να μείνω.

— Είσαι πολύ διάβολος. (άλλάζει τόνο φωνής) Γύρισε άπ' τον τοίχο! μη με κυττάς (καθ' εαυτήν) "Αχ! να με έβλεπε έτσι γυμνή! (προς αυτόν) Μη κυττάς καθόλου. Σηκώνομαι (καθ' εαυτήν) τί βλάκας που είναι! δεν του κάνω καμία έντύπωση τα κάλλη μου. (σηκώνεται σιγά σιγά).

Αυτός— Να γυρίσω; (ετοιμάζεται να γυρίση το κεφάλι του).

Αυτή.— "Α! α! α! 'Οχι! (μ' ένα πήδημα βρίσκεται κάτω απ' τα ρούχα) Είσαι τρελλός!

— Συγγνώμην!

(Καθ' εαυτήν) Δεν είσαι τρελλός! είσαι κουτός.

Σε λίγα λεπτά.

— Να γυρίσω; σ' άρέση φαίνεται να με παιδεύεις.

— (μειδιώσα) Δυό λεπτά ακόμα! κάνω τη πρωινή μου σουηδική γυμναστική.

— Σας βλέπω! τί ήδονή!

— Βλάκα! πως με βλέπετε;

— Στη φαντασία μου.

— Λίγο μ' ενδιαφέρει.

Μετά δέκα λεπτά.

— Είσαι έτοιμη;

(σιγά) Ναί! (αυτός ετοιμάζεται να γυρίση).

— 'Οχι! 'Οχι! 'Οχι!

— Κοροϊδεύεις;

— (καθ' εαυτήν) Θεέ μου! Δεν μπορεί να καταλάβης ακόμα! (προς αυτόν) τί ανυπόμονος άνθρωπος που είσαι!

— (ανυπομονών) Μα δε βαστώ πιά. (γυρίζει το κεφάλι του απότομα) Πώς!

Χά! χά! χά!

— Μα εσύ είσαι γδυτή ακόμα.

— Είμαι, δεν ήμουνα όμως.

— "Ωστε είσαστε ντυμένη πρίν.

— Έτσι φαίνεται.

— Και ντροπέαστε.

— Ναί! γιατί ήμουνα ήμ... ντυμένη.

— Και τώρα που είσαστε ολόγδυτη;

— Αδιαφορώ.

— Έγώ όμως δεν άδιαφορώ! ενδιαφέρομαι.

— Μα αυτό περιμένω από σενα.

— Έγώ όμως αυτό δεν το περιμένα από σενα.

— Ας το διάβολο;

(Σε λίγο).

— "Α! κύριε, αυτό το απαγορεύω! να έχετε κοντά τα χέρια σας (καθ' εαυτήν) α! μπά!

— 'Οχι το επιτρέπω!

— Μη φοβάσθε και τα χέρια μου τα έχω...

— κοντά.

— Μη! σάς λέω! ντροπέομαι!

— Και βέβαια, αφού αρχίζετε και κοκκινίζετε;

— Σας ά γ...

— Σας ά τ ο...

— Αντίο δεσποινίς!

— Αντίο Κύριε!

Π. ΑΝ.

— Τα μέτρια πνεύματα νομίζουν ότι δεικνύουν ανεξαρτησίαν δια της άντιλογίας.

— Το άθος σημαίνει έλπίδα, άσφώτητα, άγνόητα και πρό πάντων άγάπη.